

Entrevistem a Quimi Portet...

“Es tracta de no acceptar els tòpics”

Albert Lladó, albert@edicat.cat

Fotos: Ivan Giménez

Hem quedat en un lloc excepcional amb aquest músic que estrena setè disc en solitari. Esmorzem al mític bar Velòdrom de Barcelona, un local inaugurat el 1933, amb plena activitat durant la segona República i que es va reobrir el passat juliol després de massa anys oblidat. Ens asseiem davant d'un senyor seriós, cordial, que esmorza mentre li fem les preguntes de rigor. Però arriben els cafès i, després dels primers cinc minuts freds i artificials que tota entrevista demana, Quimi Portet comença a utilitzar aquella ironia fina que defineix les seves lletres. No parem de riure, i d'aprendre.

Què trobarem al nou disc Viatge a Montserrat que no hàgim escoltat als anteriors?

Per a un músic, és molt difícil avaluar la seva música des d'un punt de vista crític. El que notes és la reacció de la gent i aquest disc sembla que és més acceptat... Però jo mai he fet un disc del que no estigués satisfet. A més, en un disc hi ha molts intangibles...

Intangibles com l'estat d'ànim. Dius que aquest disc és més "tendre".

Per a mi, la música és un ofici (un ofici que m'apassiona), i la meva vida és molt més important que la meva professió, va més enllà. Però és cert que l'estat d'ànim es nota, si estàs content l'emotivitat és més sincera. Aquest disc, en aquest sentit, és més lluminós que els dos anteriors.

Setè disc en solitari. Què es va guanyant amb els anys i què es va perdent?

No crec que es perdi res... I s'aprèn a relativitzar-ho tot. A cada edat, hi ha energies i es tracta de saber treure-les. Afortunadament, les emocions humanes no tenen res d'estàtic. I també he entès que això és un treball i que, tot i que a vegades pot ser dur, he après a disfrutar-lo. I aquest ofici consisteix tant en fer una entrevista com en fer una cançó, o anar a buscar els entrepanes per a la gent del grup.

Després de tants anys, amb perspectiva, com recordes l'època de l'Último de la Fila?

Molt divertits! Seria un somni per a molts, tan joves sent número 1 a diversos països, venent 3 milions i mig de discos, viatjant de gira... Una època genial.

Sempre dius que la música popular parla, sobretot, d'amor. Però dóna la sensació que sempre vols fugir del sentimentalisme. On està la frontera i com no creuar-la?

Una cançó d'amor té un punt de cursi que no te'l pots estalviar. Estàs enamorat i, per tant,

estàs una mica tonto... Has d'acceptar que qui no estigui enamorat pugui riure's una mica de tu...

Però a cançons com "Manyangues" dubtes que l'amor es nodreixi de l'absència, quan dius "... quan tu no hi ets sóc més aviat bèstia".

Sí, es tracta de no acceptar els tòpics, sinó de donar-li la volta, de tractar-lo de forma humorística. Però és cert que les cançons d'amor tendeixen al to cursi, llepat... i cal assumir-lo.

També et volem preguntar per la idea de viatge en aquest disc. Què té de metafòric Montserrat, Sabadell, Barcelona...

Nosaltres - la meva família -sempre estàvem canviant de casa quan jo era petit... Potser per això jo sóc una mica nòmada, de curta volada, de galliner, però m'agrada moure'm. Per altra banda, m'autoanomeno "artista local" perquè, en realitat, tots els artistes ho són. Quan algú et diu que és "ciudadà del món" és que té un problema, que no sap d'on és. Et menteix.

Cal tenir clara la pròpia identitat per sortir, vols dir?

Exacte. La idea de viatge és una manera d'estar al món, de barrejar-se amb tot tipus de persones, de conèixer tot tipus de cultures. Però per viatjar has de ser d'algun lloc.

Sovint es diu que les teves lletres són d'un surrealisme molt proper a Sisa, Pau Riba o Antònia Font. Creus que només és una etiqueta o realment existeix una manera d'entendre la ironia molt similar en tots vosaltres?

Em sembla que sí, que hi ha un amor català, si es vol dir així. Som una cultura que existim per miracle. Ho hem passat molt magre, som un país sense estat, i això ha fet que siguem una cultura que ho relativitza tot, és com una bombona d'oxigen. Hi ha molta desconfiança vers els grans valors sagrats, com la pàtria, etcètera.

Per a qui no el conegui, ens pots dir, en tres línies, qui era Francesc Pujols?

Per a molts de nosaltres, és un símbol. Era un tipus que feia vida a l'Ateneu Barcelonès i, per tant, va tenir la sort de conèixer amb alguns dels intel·lectuals més importants del segle XX. A tots ells, els feia riure molt i el van documentar abastament. Va viure el temps de la República, quan aquesta ciutat era meravellosa en molts aspectes. Jo el faig servir com a icona. I el seu humor era una delícia...

Insistim en el tema de l'humor. Dius que, per a tu, és una eina d'autoanàlisi. Una eina conscient o inconscient?

L'humor té molt d'animal, d'instint. Fer riure a la gent agrada a tothom, i és molt difícil. T'ho has de "currar" més que un aplaudiment. Jo m'aixeco d'hora, i em poso a fer música, cada dia. Però ho faig jugant... Canvio les paraules, el sentit del que volen dir, i em diverteixo molt. Per això, suposo, també els hi fa gràcia als altres.

Fa molts anys que utilitzes Internet. De fet, vas publicar el llibre Diari d'un astre intercomarcal, amb textos del teu blog. Estableixis una mena de diàleg amb el teu públic o només és una forma d'arribar a més gent?

Quan veig massa comentaris, els esborro. A mi m'agrada estar amb la gent d'una manera natural. Sóc una persona molt normal, amb això. Quan estava a l'Último de la Fila tampoc

responia mai la correspondència. Tinc moltíssim respecte pel públic, però crec que la gent que de veritat segueix la meva feina no té cap intenció d'interactuar amb mi. Si em volen escoltar, m'escolten. Si volen venir a un concert, venen. Per això, sempre dic que només llegeixo a escriptors morts. Si pot ser que no hagin conegut l'era cristiana (riu), perquè no poden interactuar amb mi, ni els puc trobar a la televisió...

No t'agrada massa l'actualitat.

Miro per la finestra, que és el que més m'interessa. No tinc perquè veure cada dia la televisió, ni els diaris, ni aixecar-me diàriament amb sang. No tinc cap necessitat de saber totes les desgràcies, ni saber quanta gent ha mort atropellada el dia anterior. No ens mereixem tanta violència. Jo visc l'actualitat perquè m'interesso pel meu voltant, el que la gent em pugui explicar en un cafè. Allò que pugui abastar. No vull que m'atabalin.

El sorprenent videoclip que has fet per al nou disc ha rebut ja milers de visites al Youtube. Per què no t'agrada el gènere?

No descobreixo res. Algú ha vist mai algun videoclip que no sigui moderadament espantós? Els que tenen molt pressupost, perquè el tenen. I els que no, perquè no el tenen. A mi m'agrada molt la imatge, i el cinema. Però no es poden barrejar les dues coses. Per això, perquè no m'agraden, vaig fer aquesta xorrada, per riure'm, i sembla que ha agradat. I no ens hem gastat res...

Digues-nos què té el directe que no tingui el disc.

El disc és més net, s'entenen millor les lletres, potser. Però les cançons al directe tenen un extra d'electricitat i d'intensitat que no pots trobar mai en un enregistrament. Els concerts són molt divertits.